

vozy tažené zvířaty, nýbrž jest třeba zjištění, zda v případě, o němž jde, jest způsobem výkonu služebnosti žalovanou služebný pozemek více zatížen. Odvolací soud pochybil právě v tom, že vycházel ze znaleckého posudku o všeobecném účinku jízdy auta na cestu, a nepřihlédl k tomu, jaké účinky měla jízda auty v tomto konkrétním případě (§ 484 obč. zák.), ač zjistil ze znaleckého posudku, že mezi kolejemi po selském voze a po stranách cesty na služebném pozemku zarostlém travou jest půda ulehlá a zpevněná trávnikem, dále, že užíváním služebného pozemku za cestu také na pozemek žalované, kdyby byl obhospodařován výlučně po zemědělsku, zhoršil by se zjištěný stav cesty asi o $\frac{1}{4}$, ježto panující pozemek žalované má asi čtvrtinu výměry níže položených polí, na něž se jezdí touž cestou. Uváží-li se ještě, že podle znaleckého posudku, z něhož nižší soudy vycházejí, nebyly na služebném pozemku zjištěny ani stopy po pneumatikách auta, že tažný dobytek šlape zpravidla po stranách vedle kolejí asi 15—17 cm (koně ne tak daleko), a že vozka, nesedí-li na voze, jde též vedle povozu, jest zřejmo, že jízda žalované auty přes služebný pozemek, jež nezpůsobila rozšíření kolejí, nepoškozovala travnatý porost služebného pozemku více, než by tomu bylo při ježdění vozem taženým dobytkem, že tudíž výkon služebnosti žalovanou prováděný nebyl nepříznivější pro služebný pozemek, když podle znalce by se stav cesty přes služebný pozemek zhoršil, kdyby žalovaná obhospodařovala panující pozemek výlučně po zemědělsku.

Čís. 17304.

K hmotnému odevzdání dle § 426 obč. zák. není zapotřebí, aby převáděné svršky byly vždy odevzdány vlastníkem jiné osobě »z ruky do ruky«. Pojem hmotného odevzdání dle § 426 obč. zák. třeba vykládati v souvislosti s ustanovením §§ 312, 315 obč. zák. o nabytí držby, se zřením na to, že podstatnou náležitostí odevzdání dle § 426 obč. zák. je, aby přejímateli byla zjednána možnost bezprostředního panství nad věcí, aby věc byla převedena do jeho držby, a aby se přejímatel též skutečně ujal nad převáděnou věcí panství.

(Rozh. ze dne 17. května 1939, Rv I 297/39.)

Žalující strana tvrdíc, že je vlastnící věcí, jež při nabytí převzala z ruky do ruky, domáhá se výroku, že exekuce, na ony věci vedená, jest nepřípustná. Prvý soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud zamítl žalobu, ježto byl názoru, že žalobci pro nedostatek tradice (§ 425 obč. zák.) nenabyli k vylučovanému bytovému zařízení práva vlastnického. Dovolání právem vytýká tomuto názoru

odvolacího soudu mylnost. K hmotnému odevzdání dle § 426 obč. zák. — a jen o toto může dle odvolacího rozsudku a vývodů dovolání jíti — není zapotřebí, aby převáděné svršky byly vždy odevzdány vlastníkem na jinou osobu »z ruky do ruky«. Pojem hmotného odevzdání dle § 426 obč. zák. třeba vykládati v souvislosti s ustanovením §§ 312, 315 obč. zák. o nabytí držby; podstatnou náležitostí odevzdání dle § 426 obč. zák. je totiž, aby přejímateli byla zjednána možnost bezprostředního panství nad věcí, aby věc byla převedena do jeho držby (srov. i ustanovení § 330 osnovy k obč. zák.) a aby přejímatel též skutečně se ujal nad převáděnou věcí panství (§ 315 obč. zák.). Podle zjištění nižších soudů, ze kterého při právním posouzení věci nutno vycházeti, dali žalobci vylučované bytové zařízení, které koupili na dvakráte u truhláře T., dopravit od truhláře do bytu dlužnice, respektive při druhé koupi dali dlužníci poukaz, aby si nábytek od truhláře do bytu dopravila. Touto disposicí ujali se žalobci nepochybně nad koupeným nábytkem skutečné držby, neboť vykonali nad ním moc, kterou se dle §§ 312, 315 obč. zák. zjednává držba hmotných movitých věcí. Podařilo se tedy žalobcům prokázati k vylučovaným svrškům nejen právní důvod nabytí (§ 424 obč. zák.), ale i způsob (§ 426 obč. zák.) nabytí vlastnictví. Že by šlo při koupi bytového zařízení žalobci jen o smlouvu na oko, nebylo žalovanou stranou předneseno v první stolici. Jestliže podle dalšího zjištění nižších soudů byly vylučované svršky dopraveny později k příkazu dlužnice ještě na jiné místo, nemůže to na věci nic změnit, ježto jde o další poměr mezi žalobci a dlužnicí, z něhož nelze však nikterak usouditi na převod vlastnictví ze žalobců na dlužnici, nehledíc ani k tomu, že není tvrzen titul, dle něhož by mělo dojít k takovému přechodu vlastnictví. Podařilo se tedy žalobcům prokázati, že na svršky u dlužnice zabavené mají právo, které nedopouští výkonu exekuce (právo vlastnické).

Čís. 17305.

Nezletilec je procesně legitimovaný pro spor, týkající se jeho nároků z pracovní smlouvy, kterou uzavřel se zaměstnavatelem jménem nezletilce jeho otec a podle níž nastoupil nezletilec za měsíční plat a stravu službu a vystoupil na dobu tohoto zaměstnání ze stravování rodičů. Nesejde na tom, že se později do stravování rodičů vrátil.

(Rozh. ze dne 19. května 1939, R I 247/39.)

O d v o l a c í s o u d zrušil k odvolání nezl. žalobce rozsudek prvního soudu i s řízením jemu předcházejícím jako zmatečný a odmítl žalobu, kterou podal nezl. žalobce na svého býv. zaměstnavatele k vymožení nároků, vyplývajících pro něho z pracovní smlouvy. D ů v o d y: Žalobce podal žalobu sám, bez schválení a zastoupení svého otcovského opatrovníka a bez schválení opatrovnického soudu. Je sice pravdou, že